

nežli by musila platiti u okresní nemocenské pokladny, avšak za to nemají pojištění zřizenci nároku na nemocenské příspěvky po dobu trvání nemoci, nýbrž pouze jest povinna poskytovat onemocnělému zřizenci nezkrácené služební požitky po dobu nejméně jednoho roku ode dne vystoupení ze služby. Služební požitky žalobcovy činí měsíčně 1500 Kč. Žalobce domáhá se žalobou příspěvků splatných za dobu tři měsíců (července, srpen a září 1923) penizem 4.500 Kč. Tyto žalobní údaje musí soud položit za základ při řešení otázky, zda je věcně příslušný čili nikoliv (§ 41 j. n.). Ze slov ve XII. odstavci žaloby: »Firma jest povinna onemocnělému zřizenci poskytovat nezkrácené služební požitky po dobu nejméně jednoho roku« plyne, že se nejedná o kapitálovou pohledávku, nýbrž o časově podle trvání nemoci omezený nárok na jednotlivé, měsíčně splatné, na sobě nezávislé částky. Nepřichází proto v tomto případě v úvahu ustanovení Šu 55 j. n., jak mylně stěžovatel za to má, poněvadž, jak právě dovedeno, se nejedná o pohledávku kapitálovou. Tyto zažalované, měsíčně splatné částky činí jednotlivě 1.500 Kč a úhrnem 4.500 Kč, nedosahují tedy takové výše, že by byla dána příslušnost sborového soudu první stolice dle prvního odstavce Šu 50 j. n. Příslušnost okresního soudu jest v tomto případě dána.

Čís. 3499.

Vyrovnáním soudně potvrzeným a soudním smírem nelze opodstatniti procesuelní obranu věci právoplatně rozhodnuté.

(Rozh. ze dne 13. února 1924, R II 37/24.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaném zaplacení zbytku původní pohledávky kupní ceny za prodané zboží, tvrdíc, že žalovaný nedodržel správně lhůtních splátek, ke kterým se zavázal ve vyrovnávacím řízení, takže tím obživla její pohledávka v původní výši, pokud vyrovnávací kvotou nebyla zaplacená. P r v n í s o u d na námitku žalovaného odmítl žalobu z toho důvodu, že věc jest již právoplatně rozhodnuta, protože vyrovnávací návrh schválen byl usnesením sedrie v Hustu ze dne 15. června 1922, a protože podle Šu 62 uherského vyrovn. ř. může býti povolena e x e k u c e na základě vyrovnání, opatřeného právoplatným soudním schválením, a výtahem ze soupisu včítelů, z něhož jest zřejmo, že dlužník přihlášené pohledávky nepopřel. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku věci právoplatně rozhodnuté, a nařídil procesnímu soudu, aby ve věci jednal a rozhodl a to z toho d ů v o d u, že žalobní nárok má za základ nový skutkový děj, totiž obživnutí pohledávky v původní výši pro nedodržení splátek, a že vyrovnání vztahuje se jen na vyrovnávací kvotu a nikoli na zbytek dluhu, ji převyšující, který právě jest touto žalobou uplatňován. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Lze ponechati stranou otázky, zdali v námitce žalovaného, učiněné při prvním ústním jednání v tom smyslu, že vyrovnávací usnesení tvoří

exekuční titul, že tedy podání žaloby bylo zbytečné, a že se ohražuje proti odsouzení k útratám sporu — jest spatřovati procesní námitku věci právoplatně rozhodnuté, či věcnou námitku novace; lze to ponechati stranou proto, že soud musil by k právoplatnosti rozhodnutí hleděti i bez námitky (§ 240 odstavec třetí c. ř. s.) a protože žalovaný v dovolacím rekursu věc právoplatně rozhodnutou skutečně tvrdí. Rovněž lze ponechati stranou otázky, které rekursní soud řešil, protože v tomto případě jsou otázky ty pro rozhodnutí o procesní námitce věci právoplatně rozhodnuté nepodstatnými. Námitku věci právoplatně rozhodnuté lze totiž podle §§ 239 odstavec druhý, 240 odstavec třetí a 261 c. ř. s. opíratí jen o právoplatný rozsudek, neb o r o z h o d n u t í, jemu na roveň postavená, nikoliv o soudní smír neb o vyrovnání, soudně potvrzené, třebaže smír nebo vyrovnání tvoří titul exekuční. Jak při soudním smíru, tak i při vyrovnání v řízení vyrovnávacím jde o uzavření smlouvy mezi dlužníkem a věřitelem, takže soud nemá o čem by r o z h o d o v a l; ani v řízení vyrovnávacím nerozhoduje soud o přihlášených pohledávkách, nýbrž bdí jen nad zachováním předpisů vyrovnacího řádu. Byl-li tedy předmět sporu již před sporem buď smírem nebo soudně potvrzeným vyrovnáním mezi stranami upraven, možno sice uplatňovati hmotnou obranu novace, o které se rozhoduje rozsudkem, ale nikoli procesní námitku věci právoplatně rozhodnuté, o které se rozhoduje usnesením. Předpisů §§ 239, 240 a 261 c. ř. s., pokud jednají o námitce právní moci, nelze ani obdobně použítí pro obranu, že věc byla smírem nebo vyrovnáním již odbyta, a to jednak proto, že výpočet procesních námitek, ve zmíněných předpisech uvedených, jest vyčerpávající, jednak proto, že účinky obojího způsobu odklizení sporu jsou různé. Právoplatný výrok soudcovský možno totiž napadnouti jen ve případech §§ 529, 530 a 531 c. ř. s., kdežto soudní smír také ve případech §u 869—877 obč. zák. a §u 1385 a dalších obč. zák., a soudně potvrzené vyrovnání také ještě ve případech §§ 57 a 58 vyr. ř.

Čís. 3500.

Na nelikvidní a nepoukázanou pohledávku na vrácení přeplatku daně z majetku (přírůstku na majetku) nelze vésti exekuci zabavením a příkázáním k vybrání.

(Rozh. ze dne 13. února 1924, R II 41/24.)

Návrhu vymáhajícího věřitele, by mu k vydobytí peněžité pohledávky byla povolena exekuce zabavením a příkázáním k vybrání oné části dávky z majetku a přírůstku na majetku, která buď následkem odvolání nebo na základě příslušné zákonné novely anebo konečně z jakéhokoliv jiného důvodu penízem 15.000 Kč bude odepsána a měla by býti dlužníku vrácena, s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Vymáhající věřitel tvrdí ve své žádosti, že v exekuční věci proti povinné a jejímu manželé dražbou nemovitostí erár přihlásil dávku z majetku a přírůstku na majetku